— Ой брате мій, ой коханий,
Чого ти ходиш заплаканий?
Гай, гай, не думай, поїдем за Дунай,
Гей, поїдем, коханий!

— Ой рад би я, милий брате,
Гей, рад би я не плакати,
Але ж тяженько на моє серденько —
Гадає розпукати.

— Ци, може, ти, брате, плачеш,
Що родина ба й не бачиш?
Цісарська фана — дружина кохана,
Чого ж більше ти хочеш?

— Вбери фану в буковину,
Все не стане за дружину.
Гей, горе, горе поведе за море!
Там, відай, я загину.

— Не тра, брате, нарікати:
Хоть підемо воювати —
Ой гоя, така ж наша доля, —
Ти думай, що гуляти.

— Ой гуляти ба й гуляти
Там, де грають на гармати...
Гой, гоя, гоя, ти, долечко ж моя,
Гей, мати ж моя, мати!

Ой мати ж ти моя, мати,
Піщов твій син погуляти:
Гей, гаю, гаю, то п'ю, то гуляю,
Гей, то п'ю, то гуляю!

Ой пив же я та й напився,
Як ліг спати — не будився...
Гей, гаю, гаю, кервавий Дунаю,
Вже-м навіки упився!